

nants. El taxista ens va explicar que aquest indret es coneix amb el nom de plaça dels ministeris, ja que són bastants els edificis ocupats per diferents administracions estatals, com ara el ministeri de Justícia. El que també sorprèn és el gran contrast entre la uniformitat de la Baixa i el laberint de carrers de les zones altes.

Després d'una primera jornada per prendre contacte, el segon dia ens vam decidir a fer d'exploradors i endinsar-nos pel barri d'Alfama, el més mitificat al llarg de la història per escriptors, cineastes i músics. Alfama és un entramat de carrers estrets i costeruts que representa, sense dubte, un dels majors encants de Lisboa. La roba

Església de Sao Vicente de Fora, al barri d'Alfama. Sant Vicent és el patró de Lisboa.

Em va agradar les rajoles d'aquesta casa, entre els barris de la Mouraria i Alfama..

estesa a les finestres es barreja amb el mosaic bigarrat de colors i línies de les façanes -algunes pintades de vius colors, i altres que encara conserven el revestiment ceràmic de vistosos dibuixos-, els sons musicals de les converses dels lisboetes, l'olor a menjar... Tot plegat, un ambient captivador i difícil de descriure amb paraules.

Es pot arribar des del centre de la ciutat travessant un altre dels barris d'obligada visita, la Mouraria (o moreria, encara que té molt poc a veure amb la nostra!). Si es porta calçat còmode és pot anar passejant pels carrers fins arribar a la part alta, on hi ha el Castelo de São Jorge, el Panteão Nacional, l'església i monestir de Sant Vicent (a la imatge) i miradors amb vistes esplèndides, entre d'altres atractius. El camp de Santa Clara, al costat del Panteó, acull tots els dimarts i dissabtes la Feira da Ladra, una mena de mercat dels Encants o *rastró* lisboeta on es pot trobar de tot, des d'antiguitats i trastos inservibles fins artesanía africana i paradetes de roba com les del mercat del dimecres. Per cert, just el dia abans de la nostra arribada el Panteó era notícia perquè s'hi van traslladar les restes de la cantant de fados Amalia Rodrigues, tota una institució en aquest art (diuen que podria ser la Jurado o la Lola portuguesa!). Amalia, morta fa aproximadament un any, és la primera dona que s'enterra en aquest santuari, reservat a personatges il·lustres.

Després del passeig, quan entra la fam, és obligat -i del tot recomanable- deixar-se temptar per algun dels restaurants casolans d'Alfama que omplen l'aire d'olors irresistibles. El peix, *grelhado* (a la brasa) o *frito*, és una de les seves especialitats. I les sopes i *cozidos*, presents en tots els bars i restaurants. Encara que la nostra llengua i la portuguesa són molt paregudes, cal anar amb un diccionari de traducció si es vol

saber què demanar.

Una altra opció, més còmoda per veure aquestos barris, és agafar un dels tramvies que recorre la ciutat. No es pot visitar Lisboa sense pujar a un dels de la línia 28, una de les més interessants per conèixer la ciutat, a banda de les línies turístiques que entren en funcionament els mesos d'estiu. Els elevadors també són una bona opció per arribar a les parts altes de la ciutat estalviant-se les pujades a peu. Hi ha dos tipus d'elevadors, els semblants als tramvies (a la imatge, l'elevador da Bica) i els ascensors, com l'elevador de Santa Justa (a la foto), una curiosa construcció que s'atribueix a un dels deixebles de l'arquitecte Eiffel.

Si es vol dedicar un dia a fer compres es pot optar pels barris de Baixa i Chiado, començant la ruta al centre de la ciutat, la plaça del Rossio. Quan vam fer el viatge estava en obres -bé, mig Lisboa està en obres-, i encara que passar per la plaça és inevitable en qualsevol excursió, això permet descobrir racons captivadors, com la façana de l'estació de ferrocarril (a la imatge). Ara bé, l'encant es queda a l'exterior, perquè l'interior de l'edifici es troba en un estat deplorable. De la plaça del Rossio atreuen els nombrosos bars i terrasses que l'envolten, però cal anar en compte ja que més d'un pot donar una sorpresa desagradable a l'hora de pagar (com ens va

Parada de flors a la rua Augusta, dins la Baixa.